

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. MV-124522-2/SC-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru správních činností (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Krajského úřadu Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností (dále jen „krajský úřad“ nebo též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 6. 2015, č. j. OOSČ 581/2015/Sch., KUJI 44288/2015. Tímto usnesením krajský úřad v řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce vyslovil, že Městský úřad Polná byl v dané věci nečinný, a zároveň podle § 80 odst. 4 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pověřil vedením správního řízení Magistrát města Jihlavy, odbor správní.

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a rozhodnout, a dospěl k závěru, že žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyloučeno.

Je zřejmé, že žalobce se podanou žalobou brání proti usnesení správního orgánu vydanému z moci úřední v rámci ochrany proti nečinnosti správního orgánu (zde Městského úřadu Polná) dle § 80 správního řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že nevydává-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. Odstavec 3 dále stanoví, že nadřízený správní orgán může učinit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je z okolností zjevné,

že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájí řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

Ve smyslu § 80 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán, který o nečinnosti v řízení rozhoduje, může

- a) přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření ke zjednání nápravy nebo vydal rozhodnutí,
- b) usnesením převzít věc a rozhodnout namísto nečinného správního orgánu,
- c) *usnesením pověřit jiný správní orgán ve svém správním obvodu vedením řízení*, nebo
- d) usnesením přiměřeně prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, lze-li důvodně předpokládat, že správní orgán v prodloužené lhůtě vydá rozhodnutí ve věci, a je-li takový postup pro účastníky výhodnější.

Podle odst. 6 téhož ustanovení se usnesení vydané podle odstavce 4 oznamuje správním orgánům uvedeným v odstavci 4 písm. b) až d) a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1; ostatní účastníci se o něm vyrozumí veřejnou vyhláškou. Usnesení nadřízený správní orgán vydá i v případě, že žádosti účastníka podle odstavce 3 věty druhé nevyhoví; toto usnesení se pak oznamuje pouze tomuto účastníkovi.

V dané věci je z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí patrné, že krajský úřad jako nadřízený správní orgán zvolil v rámci ochrany před nečinností postup uvedený v § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu, kdy vedením řízení pověřil jiný správní orgán v působnosti svého správního obvodu, konkrétně namísto Městského úřadu Polná pověřil vedením řízení Magistrát města Jihlavy, odbor správní.

Nejvyšší správní soud přitom v řadě svých rozhodnutí ve vztahu k aplikaci § 80 správního řádu a v něm vyjmenovaných opatření proti nečinnosti správního orgánu opakovaně vyslovil, že se v tomto případě jedná o procesní nástroj v případě nečinnosti povinného subjektu, jehož případné bezvýsledné vyčerpání otevírá cestu k soudní ochraně před nečinností, kterou nadřízený orgán v rámci ustanovení § 80 správního řádu – a to z jakýchkoli důvodů – nenapravit. „*Opatření nadřízeného orgánu, vydané v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu tak není rozhodnutím ve věci samé, ale procesním prostředkem nápravy, kterým nadřízený orgán zajišťuje naplnění jedné ze základních zásad správního řízení, a to vyřizování věci bez zbytečných průtahů. O konkrétním opatření ke zjednání nápravy rozhoduje příslušný nadřízený orgán povinného. Pokud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. bezvýsledně vyčerpá opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012 - 84, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak ve shora posuzovaném případě dospěl k závěru, že usnesení správního orgánu vydané v rámci ochrany před nečinností dle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu není rozhodnutím ve věci samé, ale toliko aktem interní povahy příslušného správního orgánu, který je výrazem hierarchického uspořádání veřejné správy. Od těchto závěrů se přitom krajský soud nemá důvod odchýlit ani v nyní posuzovaném případě. Přestože

ve výše citované věci se nejednalo přímo o aplikaci ustanovení § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu, tj. o pověření jiného orgánu; ale šlo konkrétně o aplikaci písm. b) tohoto ustanovení, tj. o převzetí věci nadřízeným orgánem k rozhodnutí namísto nečinného správního orgánu, je možno konstatovat, že povaha zvoleného opatření v podobě pověření jiného správního orgánu je co do svých důsledků shodná s těmi, kdy nadřízený správní orgán sám věc převezme k rozhodnutí. V obou případech totiž dochází ke změně příslušnosti správního orgánu rozhodujícího ve věci samé, přičemž je nerozhodné, zda se tak děje způsobem, kdy ve věci samé rozhodne přímo nadřízený správní orgán, který věc k rozhodnutí převzal (tzv. atrakce), nebo zda byl rozhodnutím ve věci samé pověřen jiný správní orgán ve správním obvodu nadřízeného správního orgánu (tzv. delegace). Ostatně i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vztáhnul své závěry obecně na všechna opatření dle § 80 správního řádu, aniž by je jakkoli rozlišoval.

Shodné závěry pak Nejvyšší správní soud vyslovil také ve vztahu k ustanovení § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, a to např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 - 95, dostupném na www.nssoud.cz: „*Opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu z roku 2004 je pouze aktem interní povahy, který je výrazem hierarchického uspořádání veřejné správy*“. Rovněž ve vztahu k usnesení vydanému dle § 80 odst. 6 správního řádu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví* (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010 - 127, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud tak ve shodě s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu uzavírá, že žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu podle soudního řádu správního vyloučeno, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Protože žalobce podal žalobu, která je ve vztahu k napadenému rozhodnutí nepřipustná dle § 68 písm. e) s. ř. s., ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., postupoval soud dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a žalobu usnesením odmítl, aniž se dále zabýval důvodností jednotlivých žalobních bodů. Zároveň vzhledem k tomu, že soud neprojednával věc samu, nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu